

aristocraat" die een smerige streek had uitgehaald. Vroeger zou Charterfield er om gelachen hebben, maar nu was er bitterheid in zijn hart. Hij zei niets, maar deed zijn jas uit. De cow-boys vormden dadelijk een kring. Het was maar een kort gevecht. Binnen de vier minuten was de kolossale door een geweldigen slag van Charterfield tegen den grond geworpen. Daarna was Charterfield, — inderdaad nu met het air van een Engelsch aristocraat, — zwiingend uit den kring gewandeld. Maar een maand later bezat hij de algemeene sympathie, want toen trok hij er alleen op uit om Stamper te redden, die tijdens een sneeuwstorm vermist werd. De daarna uitgezonden hulpexpeditie vond hen beiden; Charterfield had een aanval van sneeuwkoorts; toen de cow-boys hen vonden, hoorden zij hem zeggen: „Neem mij gevangen, als jullie mij zoeken; maar het boek is terecht; dus waarom zoo'n drukte?"

Na vier jaar kwam hij. Charterfield was er eenigszins op voorbereid hem te zien verschijnen — hij was voorbereid op de komst van den gebroken, doodzieken man, die na die vier jaren zijn huis binnenstroomde, en uitriep:

„Charterfield! Eindelijk!"

„Je bent lang onderweg geweest, Harvey," zei hij met een melancholiek lachje.

En alles wat Harvey Hardinge nog kon uitbrengen, vóór hij in koorts op bed viel, een koorts die hem in den dood voerde, was: „Ga terug, Charterfield. Ik heb alles in orde gemaakt. Ga terug man!"

Toen hij het perron van Paddington-Station afliep, zag hij twee leden van zijn vroegere club. Met uitgestoken handen liepen ze op hem toe: „Charterfield!" riepen zij, en lieten hun handen zakken toen bleek dat hij geen neiging toonde die te drukken.

„Wij hebben het nooit geloofd."

„Inderdaad?" zei Charterfield, koud. „Toch hebben jullie niet geprotesteerd, toen mijn naam van de clublijst werd afgevoerd."

Na twee dagen vond hij den moed Truscott-Park te bezoeken. Had zij gewacht?

Een huisknecht opende de deur.

„Sir Roger is niet thuis. Ik zal..."

Maar de woorden waar Charterfield in pijnigenden angst op wachtte, kwamen niet. Want op dat oogenblik — het was avond — kwam een schreiend kind, dat blijkbaar zijn gouvernante ontvlucht was, de hall binnenloopen. Het ventje zag den vreemdeling aan, droogde zijn tranen, en kroop toen stil de trap op. De knecht glimlachte tegen den

kleine, en ging Charterfield voor naar de ontvangkamer. Het angstzweet brak hem uit: een kind!

Voetstappen op de trap; zijn hart bonsde; toen ging de deur open, en trad zij binnen. Slechts één seconde van aarzeling, toen viel zij in zijn armen: „John!"

Zij verborg haar gezicht in zijn armen; zij snikte en ook Charterfield kon eerst geen woord uitbrengen.

„Hildred," fluisterde hij toen, „ik ben terug gekomen; nu kan ik alles vertellen, en..."

„Stil," zei Hildred, nog snikkend. Zij trok zijn hoofd naar zich toe en drukte hem een kus op het voorhoofd. Daarna vervolgde zij: „Harvey heeft ons alles verteld; jij nam zijn schande op je."

„Stil, Hildred!"

„Hoe kon je dat doen?"

„Jij hebt de lasten ook gedragen, lieveling," zei hij, onvast; „en de eer van je vaders naam stond op 't spel."

„En daarvoor wilde jij lijden, — en heb je geleden."

Hij hield haar nog een oogenblik vast, vóór hij wilde spreken; hij zag het gezicht

van het kind vóór zich. Toen sprak Hildred het eerst. „Harvey—," begon zij zacht.

„Hij stierf op de ranch in Canada waar hij mij vond."

„Het was de laatste belofte, die hij mij deed, John. Hij vroeg mij, hoe hij alles weer goed zou kunnen maken."

„En je vroeg hem mij te zoeken?"

„Ik zei hem je op te sporen, al moest hij de heele wereld er toe rondtrekken. En ik beloofde hem —"

„Ja, Hildred?"

„Dat ik — voor zijn kind zou zorgen, tot hij terugkwam."

„Zijn kind?" fluisterde hij.

„De moeder stierf bij de geboorte: Harvey trouwde, — kort nadat jij wegging."

Charterfield kon nauwelijks adem halen.

„Ik zag een kind in de hall," zei hij zacht.

„Zijn kind, John. Je zult er ook van gaan houden, nietwaar, juist als ik?"

Zij verborg haar gezicht weer in zijn armen en Charterfield had toch geen moeite haar gezicht naar zich toe te keeren om haar te kussen.

EEN OUDE BOK... Grootvader Schildpad, Bronx Zoo, New York, die kortelings zijn driehonderdsten verjaardag vierde, geniet gaarne de gaven van liefvallige hand.